

at disse Midler ikke ville slaa til, og derfor er denne Bemyndigelse foreslaaet givet. Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder skal jeg ikke paa dette Tidspunkt udtale mig videre. Det har været Forslagsstillerens Tanke at holde sig saa nær som muligt til den tidligere Lov. Vel ere vi os bevidst, at der fra forskellige Retninger i dette Ting i sin Tid fremkom Indvendinger mod forskellige af dette Forslags Bestemmelser. Saaledes mente man, at det var uheldigt, at Laanene skulde ydes gennem Nationalbanken, og at Statskassen hellere maatte fremtræde som direkte Laangiver. Dette Spørgsmaal blev den Gang debatteret, og det blev da afgjort saaledes, at Nationalbanken skulde være Mellemand. Ligeledes fremkom der fra en Side her i Salen Forslag om at gøre Amortisations-tiden længere. Efter Forslaget her er den 42 Aar, efter det Forslag, der fremkom, og hvorefter den aarlige Ydelse skulde være mindre, vilde Laanene blive afviklede i 54 Aar. Det har ikke forekommet os hensigtsmæssigt at vende tilbage til disse gamle Spørgsmaal, som jo bleve afgjorte den Gang, og det uden Hensyn til, at vi Forslagsstiller maaske kunde have ønsket Forslaget anderledes paa dette og hint Punkt. Jeg skal f. Eks. ogsaa minde om, at der fra den daværende Ordfører for Forslaget om Udlaan til Kommunerne, det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen), fremkom et Ønske om, at Laanene maatte kunne gives ogsaa til saadanne Kommuner, der tidligere havde faaet Laan til Jærnbaneanlæg før Loven af 1895, og som kunne ønske at afløse deres Laan med dette billigere Laan. Den daværende Finansminister mente ikke at kunne gaa ind derpaa, skønt Tanken blev støttet fra forskellige Sider her i Salen, og det faldt saaledes bort. Som sagt, vende tilbage til disse gamle Forslag og Ønsker er ikke forekommet os hensigtsmæssigt. Hvad de Kommuner, der ville faa Brug for Loven, ønske og vente, er simpelthen at kunne faa Pengene paa lignende Vilkaar som de Kommuner, der have faaet Gavn af de 5 Mill. Kr., og vi have altsaa ment, at det var tilstrækkeligt at holde os dertil. Med disse indledende Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til det høje Tings Velvilje.

A. Nielsen: Som nu nævnt af den ærede Ordfører er den her foreliggende Sag i og for sig ikke ny; det maa maaske være mig tilladt at minde ganske kort om dens Forhistorie. I Rigsdagssamlingen

1894—95 blev der optaget et Statslaan i Anledning af de forud vedtagne Jærnbaneanlove. Man mente, at 20 Millioner Kr. i dette Øjemed maatte være tilstrækkeligt, men ikke desto mindre gik Loven ud paa et Laan paa 25 Millioner Kr. Med Hensyn til de overskydende 5 Millioner Kr. ønskede et Mindretal i Finansudvalget, hvor Sagen behandledes, at faa slaaet fast med det samme, hvad disse 5 Millioner Kr. skulde bruges til. Mindretallet bestod af 6 Medlemmer — det var altsaa ikke saa ganske ringe et Mindretal — og Ønsket formede sig saaledes, at Pengene skulde bruges til Fremlaan til Amtskommunerne og fortrinsvis til saadanne, som vilde benytte dem til dermed at afvikle den Gæld, de maatte have — deres nu havende Gæld, tror jeg, det hed i Ændringsforslaget. Det var Tanken, en meget rimelig Tanke, syntes vi, men Regeringen og det daværende Fler-tal vilde ikke høre Tale herom, de vilde ikke gaa ind paa denne rimelige Tanke, de gave Regeringen carte blanche, den fik Ret til at optage dette Laan paa 25 Millioner Kr., og saa kunde vi tales ved om Resten senere. Ved denne Fremgangsmaade blev Rigsdagen højst uheldig stillet, idet Regeringen fik Ret til at optage Laanet, Pengene fløde ind i Statskassen uden noget virkeligt Baand med Hensyn til Anvendelsen af de 5 Millioner Kr. Imidlertid kom Regeringen senere med et Forslag om, at de 5 Millioner skulde anvendes til Udlaan til Kommuner, som vare interesserede i Jærnbaneanlæg. Denne Form kunde der indvendes en Del imod, og der blev ogsaa fra Venstremindretallets Side indvendt ikke saa ganske lidt. Vi fandt, at det var uheldigt saaledes at strø disse Penge i Flæng trindt omkring i Landet. Vi kunde ikke indse, at de Kommuner, der byggede Jærnbaner, fortrinsvis maatte betragtes som særdeles trængende, vi vare endogsaa tilbøjelige til at mene, at der ikke var nogen særlig Grund til at honorere saadanne Kommuner, som havde faaet deres Ønsker opfyldte i Retning af Jærnbaneanlæg, og som altsaa allerede derigennem havde opnaaet en Begunstigelse, med nogen yderligere Begunstigelse. Imidlertid, Forhandlingsvilkaarene vare, som sagt, vanskelige derved, at Ministeriet havde Pengene i Kassen, og Rigsdagen var bunden, og Resultatet blev da den Lov, som den ærede Ordfører henviste til. Paa de videre Forhandlinger om denne Lov skal jeg ikke her komme ind, men jeg skal kun sige, at det navnlig fra Venstremindretallets Side med stor Styrke blev hævdet, at naar man endelig vilde